

Anonimizált változat

- 1179225 -

C-159/21 - 1

C-159/21. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2021. március 11.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Fővárosi Törvényszék (Magyarország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. január 27.

Felperes:

GM

Alperesek:

Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság

Alkotmányvédelmi Hivatal

Terrorelhárítási Központ

Fővárosi Törvényszék

[OMISSIS] A Fővárosi Törvényszék [OMISSIS] GM ([OMISSIS] Budapest [OMISSIS]) felperesnek, a[z] [OMISSIS] **Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság** ([OMISSIS] Budapest [OMISSIS]) **I. rendű**, a[z] [OMISSIS] **Alkotmányvédelmi Hivatal** ([OMISSIS] Budapest [OMISSIS]) **II. rendű**, és a [OMISSIS] **Terrorelhárítási Központ** ([OMISSIS] Budapest [OMISSIS]) **III. rendű** alperesek ellen indult menekültügyi közigazgatási jogvita [OMISSIS] elbírálása iránti közigazgatási perében meghozta a következő

v é g z é s t:

A bíróság az Európai Unió Bíróságának előzetes döntéshozatali eljárását kezdeményezi a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló Európai Parlament és a Tanács 2013. június 26-i 2013/32/EU Irányelve (a továbbiakban: Eljárási Irányelv) és a harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló Európai Parlament és a Tanács 2011. december 13-i 2011/95/EU Irányelve (a továbbiakban: Kvalifikációs Irányelv) rendelkezéseinek értelmezése érdekében.

A bíróság a következő kérdéseket teszi fel az Európai Unió Bíróságának:

1. Úgy kell-e értelmezni az Eljárási Irányelv 11. cikk[ének] (2) bekezdését, 12. cikk[e] (1) bekezdés[ének] d) pontját és (2) bekezdését, a 23. cikk[ének] (1) bekezdését és annak b) pontját, a 45. cikk[ének] (1), (3)–(5) bekezdését – az Európai Unió Alapjogi Chartáj[ának] (a továbbiakban: Charta) 47. cikkére figyelemmel –, hogy azok megkövetelik, hogy az ugyanezen irányelv 23. cikk[ének] (1) bekezdés[é]ben felsorolt, nemzetbiztonsági okkal összefüggő kivételek fennállása esetén a nemzetközi védelem tárgyában hozott, nemzetbiztonsággal összefüggő indokon alapuló elutasító vagy státuszvisszavonásról rendelkező határozatot hozó tagállami hatóságnak, a titkosítást megállapító szakhatóságnak gondoskodnia kell arról, hogy az érintett kérelmező/menekült/oltalmazott és jogi képviselője számára mindenképpen biztosított legyen az ilyen indokon alapuló határozat alapjául szolgáló titkosított/minősített adatok, információk legalább lényegének megismerése és a döntéssel kapcsolatos eljárásban való felhasználás joga, [Or. 2. o.] amennyiben a hatáskörrel rendelkező hatóság arra hivatkozik, hogy [a] közlés a nemzetbiztonsági okkal ellentétes lenne?

2. Igenlő válasz esetén, pontosan mit kell érteni az ilyen döntés alapjául szolgáló titkosított indokok „lényege” alatt az Eljárási Irányelv 23. cikk[e] (1) bekezdésének és az (1) bekezdés b) pontjának a Charta 41. és 47. cikk[é]re figyelemmel történő alkalmazásakor?

3. Úgy kell-e értelmezni a Kvalifikációs [I]rányelv 14. cikk[e] (4) bekezdés[ének] a) pontját, illetve 17. cikk[e] (1) bekezdés[ének] d) pontját, az Eljárási [I]rányelv 45. cikk[e] (1) bekezdés[ének] a) pontját és (3)–(4) bekezdés[é]t, és (49) preambulumbekzdését, hogy az[okk]al ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely alapján a menekült vagy oltalmazott státusz visszavonására, illetve a státusból való kizárásra olyan indokolás nélküli határozat alapján kerül sor, amely kizárólag a nemzetbiztonság veszélyeztetését megállapító, ugyancsak indokolás nélküli, attól eltérést nem engedő kötelező erejű szakhatósági állásfoglalásra történő automatikus hivatkozáson alapul?

4. Úgy kell-e értelmezni az Eljárási [I]rányelv (20), (34) preambulumbekzdését, 4. cikkét, 10. cikk [ének] (2), (3) bekezdését, (3)

bekezdés[ének] d) pontját és a Kvalifikációs Irányelv 14. cikk[e] (4) [bekezdésének] a) és 17. cikk[e] (1) [bekezdésének] d) pontjait, hogy az[okk]al ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely alapján olyan szakhatóság folytatja le a kizáró okkal kapcsolatos vizsgálatot[,] és hoz érdemében döntést arról, amelynek eljárására nem vonatkoznak az Eljárás[i] és [a] Kvalifikációs Irányelv anyag[i] jogi és eljárásjogi rendelkezései?

5. Úgy kell-e értelmezni a Kvalifikációs Irányelv 17. cikk[e] (1) bekezdés[ének] b) pontját, hogy azzal ellentétes az olyan körülményre/bűncselekményre hivatkozó kizárás, amely már a menekültkénti elismerést kimondó jogerős ítélet/határozat meghozatala előtt is ismert volt, de nem alapozta meg a kizáró okot sem a menekültkénti elismerés, sem a kiegészítő védelem kapcsán?

I n d o k o l á s

I. Az alapjogvita tárgya és a releváns tények

A szíriai állampolgárságú felperes 2002-ben jogerős büntető ítélet alapján, jelentős mennyiségű kábítószerrel történő visszaélés miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetése letöltése során kért menedékjogot 2005-ben. A felperes befogadott státuszt nyert el, de annak felülvizsgálata során 2010-ben – bírósági ítélettel megerősítve – elvesztette e státuszát. A felperes 2011-ben ismét menekült státusz iránti kérelmet terjesztett elő, amelynek során a Fővárosi Törvényszék 2012. [Or. 3. o.] június 29-én kelt ítéletével őt „sur place” menekültként elismerte. Ezt követően 2019-ben indult meg hivatalból hatósági eljárás e menekült státusz visszavonására[;] a kérdést feltevő bíróság előtt közigazgatási perben annak a határozatnak (2019. július 15-én kelt [OMISSIS] döntés) a felülvizsgálata zajlik, amelyben e menekült státuszt a felperestől visszavonták, de megállapították, hogy a visszaküldés tilalma fennáll. A hatósági eljárás során jelen per III. rendű alperese (Terrorelhárítási Központ) és a II. rendű alperes (Alkotmányvédelmi Hivatal) szakhatósági állásfoglalásukban arra a megállapításra jutottak, hogy a felperes Magyarországon való tartózkodása a nemzetbiztonságot veszélyezteti. Az eljáró menekültügyi hatóság azt állapította meg a fentiek alapján, hogy a menekültkénti, illetve az oltalmazottkénti elismerést kizáró ok áll fenn a felperes esetében.

II. A felek érvelésének lényegi elemei

A *felperes* jogi képviselője a bírósági per kezdetén indítványozta, hogy a kérdést feltevő bíróság az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) előtt előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezzen[;] kifogásolta, hogy lényegében nem ismerheti meg a nemzetbiztonsági veszélyeztetettséget alátámasztó „titkosított” adat lényegét sem, de amennyiben megismerhetné, azt sem tudja a hatályos jogszabályok alapján a bírósági eljárásban felhasználni. Hangsúlyozta, hogy a Bíróság releváns jogértelmezése is arra utal, hogy a menekültügyi hatóságnak a

kérelem egyedi értékelését kell elvégeznie, és nem alapíthatja határozatát kizárólag a (nemzetbiztonsági) szakértői vélemény következtetéseire. Mindezen túl a felperes úgy vélte, hogy a magyar jogszabály – uniós jogi felhatalmazás nélkül – egy uniós joggal ellentétes kizáró okkal bővíti a státusz visszavonásához vezető kizáró okokat.

A szakhatóságként eljáró II. és III. rendű *alperesek* saját eljárásuk során feltárt és minősített iratba foglalt körülményekre utaltak, a nemzetbiztonsági veszélyeztetettségre vonatkozó megállapításukat továbbra is fenntartották.

Az I. rendű alperesként szereplő menekültügyi hatóság továbbra is hangsúlyozta a II. rendű alperes és III. rendű alperes szakhatósági közreműködésének eredményét, melyek alapján a felperes Magyarország területén való tartózkodása a nemzetbiztonságot veszélyezteti. Mindezekre figyelemmel a menekültügyi hatóság álláspontja szerint sem menekültként, sem oltalmazottként nem ismerhető el a felperes.

III. A releváns jogszabályi rendelkezések

Uniós jog

[Or. 4. o.]

Uniós jog az 1. és 2. kérdés kapcsán:

1. Az Eljárási Irányelv, annak különösen 11. cikk (2) bekezdése, 12. cikk (1) bekezdés d) pontja és (2) bekezdése, 23. cikk (1) bekezdése és annak b) pontja, 45. cikk (1), (3)–(5) bekezdése
2. A Charta, annak különösen 41. és 47. cikke

Uniós jog a 3. és 4. kérdésre nézve:

1. A Kvalifikációs Irányelv, annak különösen 14. cikk (4) bekezdés a) pontja, illetve 17. cikk (1) bekezdés d) pontja
2. Az Eljárási Irányelv, annak különösen 4. cikke, 10. cikk (2) és (3) bekezdés d) pontja, 45. cikk (1) bekezdés a) pontja és (3)–(4) bekezdései, valamint (20), (34), (49) preambulumbekkezdése

Uniós jog az 5. kérdéssel összefüggésben:

A Kvalifikációs Irányelv 17. cikk (1) bekezdés b) pontja

Magyar jogszabályok:

Magyar jog az 1. és 2. kérdés kapcsán:

A menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Met) 57. §

(1) Az e törvény által szabályozott eljárásokban a szakhatóság olyan szakkérdésben ad ki állásfoglalást, amelynek megítélése hatósági ügyként a hatáskörébe tartozik. (...)

(3) A szakhatóság állásfoglalásától a menekültügyi hatóság nem térhet el, ha az abban foglaltak elbírálása nem tartozik a hatáskörébe. (...)

A minősített adat védelméről szóló 2009. évi CLV. törvény (a továbbiakban: Mavtv.) 3. §

1. minősített adat:

a) nemzeti minősített adat: a minősítéssel védhető közérdekek körébe tartozó, a minősítési jelölést az e törvényben, valamint az e törvény felhatalmazása alapján kiadott jogszabályokban meghatározott formai követelményeknek megfelelően tartalmazó olyan adat, amelyről – a megjelenési formájától függetlenül – a minősítő a minősítési eljárás során megállapította, hogy az érvényességi időn belüli nyilvánosságra hozatala, jogosulatlan megszerzése, módosítása vagy felhasználása, illetéktelen személy részére hozzáférhetővé, valamint az arra jogosult részére hozzáférhetetlenné tétele a minősítéssel védhető közérdekek közül bármelyiket közvetlenül sérti [Or. 5. o.] vagy veszélyezteteti (a továbbiakban együtt: károsítja), és tartalmára tekintettel annak nyilvánosságát és megismerhetőségét a minősítés keretében korlátozza; (...)

[OMISSIS] [définitions non pertinentes dans le cadre de la présente demande]

Mavtv. 11. §

(1) Az érintett a minősítő által kiadott megismerési engedély alapján, személyi biztonsági tanúsítvány nélkül jogosult megismerni nemzeti minősítésű személyes adatát. Az érintett köteles a nemzeti minősített adat megismerése előtt írásban titoktartási nyilatkozatot tenni és a nemzeti minősített adat védelmére vonatkozó szabályokat betartani.

(2) A megismerési engedély kiadásáról az érintett kérelmére a minősítő 15 napon belül határoz. A megismerési engedély kiadását a minősítő megtagadja, ha az adat megismerése a minősítés alapjául szolgáló közérdek sérelméhez vezet. A megismerési engedély megtagadását a minősítőnek indokolnia kell.

(3) A megismerési engedély megtagadása esetén az érintett a határozatot közigazgatási perben megtámadhatja. Ha a bíróság a kérelemnek helyt ad, a minősítőt a megismerési engedély kiadására kötelezi. A bíróság az ügyben zárt

tárgyaláson jár el. A perben csak olyan bíró járhat el, akinek a nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló törvény szerinti nemzetbiztonsági ellenőrzését elvégezték. A felperes, a felperes oldalán érdekeltként részt vevő személy és ezek képviselője a minősített adatot az eljárás során nem ismerheti meg. A perben részt vevő egyéb személyek, valamint azok képviselői a minősített adatot csak akkor ismerhetik meg, ha a nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló törvény szerinti nemzetbiztonsági ellenőrzésüket elvégezték. **[Or. 6. o.]**

Mavtv. 12. §

(1) A minősített adat kezelője az érintett személyes adataihoz való hozzáférési jogának biztosítását megtagadhatja, ha a minősítés alapjául szolgáló közérdeket e jog gyakorlása veszélyeztetné.

(2) Az érintett jogainak bíróság előtti érvényesítése során az eljáró bíróságra és a minősített adatok megismerésére a 11. § (3) bekezdésében foglaltakat megfelelően alkalmazni kell.

Mavtv. 13. §

(1) Minősített adatot csak az a személy használhat fel, akinek ez állami vagy közfeladat ellátása érdekében indokolt, és aki – törvényben meghatározott kivétellel – rendelkezik

- a) érvényes és a felhasználni kívánt adat minősítési szintjének megfelelő személyi biztonsági tanúsítvánnyal,
- b) titoktartási nyilatkozattal, valamint
- c) felhasználói engedéllyel. (...)

(5) A bírót – ha törvény másként nem rendelkezik – nemzetbiztonsági ellenőrzés, személyi biztonsági tanúsítvány, valamint titoktartási nyilatkozat és felhasználói engedély nélkül megilleti az ügyelosztási rend szerint kiosztott ügyek elbírálásához szükséges rendelkezési jogosultságok gyakorlása.

Magyar jog a 3. és 4. kérdésre nézve:

Met. 8. §

(4) Nem lehet menekültként elismerni azt a külföldit, akinek Magyarország területén való tartózkodása a nemzetbiztonságot veszélyezteti.

Met. 15. § Nem lehet oltalmazottként elismerni azt a külföldit, (...)

- b) akinek Magyarország területén való tartózkodása a nemzetbiztonságot sérti.

Magyar jog az 5. kérdéssel összefüggésben:

Met. 15. § Nem lehet oltalmazottként elismerni azt a külföldit, (...)

ab) vele szemben a 8. § (5) bekezdése szerinti kizáró ok áll fenn;

Met. 8. §

(5) Nem lehet menekültként elismerni azt a külföldit, akit a bíróság **[Or. 7. o.]**

a) szándékos bűncselekmény elkövetése miatt jogerősen ötévi vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztésre ítélt,

b) jogerősen szabadságvesztésre ítélt visszaesőként, többszörös visszaesőként vagy erőszakos többszörös visszaesőként elkövetett bűncselekmény elkövetése miatt,

c) az élet, a testi épség, az egészség elleni bűncselekmény, az egészséget veszélyeztető bűncselekmény, az emberi szabadság elleni bűncselekmény, a nemi élet szabadsága és a nemi erkölcs elleni bűncselekmény, a köznyugalom elleni bűncselekmény, a közbiztonság elleni bűncselekmény vagy a közigazgatás rendje elleni bűncselekmény elkövetése miatt jogerősen háromévi vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztésre ítélt.

IV. Az előzetes döntéshozatali eljárásra utalás indokai

Az 1. és 2. kérdés esetében

A Kúria vonatkozó joggyakorlata az érintettek eljárási jogait önmagában azáltal biztosítottak tekinti, hogy a minősített adaton alapuló közigazgatási döntést felülvizsgáló bíró betekinthez a minősített adatot tartalmazó szakhatósági iratokba. Nem követelmény tehát, hogy az érintett megismerhesse és felhasználhassa a kérdéses információkat, vagy azoknak legalább a lényegét.

A titkosított adatokon alapuló döntésekkel kapcsolatos jogkorlátozásra vonatkozó Bírósági gyakorlat különösen a C-300/11. és C-593/10. számú ügyekből ismerhető meg.

A felperes ügyében a menekültügyi hatóság által hozott nemzetközi védelemből való kizárással kapcsolatos döntés egyedül azon alapul, hogy az eljárásban részt vett két szakhatóság (II. és III. rendű alperes) állásfoglalásában megállapította, hogy a felperes Magyarországon tartózkodása a „nemzetbiztonságot veszélyezteti”. A szakhatósági állásfoglalás alapjául szolgáló indokokat, beleértve a minősített adatokat a menekültügyi hatóság sem ismerte meg.

A menekültügyi hatóság által a közigazgatási eljárásban beszerzett indokolás nélküli szakhatósági állásfoglalásra sem a felperes, sem jogi képviselője nem

nyilatkozhatott, annak megalapozottságát nem vitathatta már a közigazgatási eljárásban sem. A felperesnek lehetősége van a Mavtv. alapján kérelmet benyújtani személyére vonatkozó minősített adat megismerése iránt, azonban még ha engedélyezik is a minősített adat megismerését, a minősített adat felhasználására a felperesnek akkor sincs lehetősége sem a közigazgatási, sem a bírósági eljárásban, ha engedélyezik a megismerést. (Az alapeljárásban alperes Alkotmányvédelmi Hivatal és Terrorelhárítási Központ a Magyar Helsinki Bizottság által benyújtott közérdekű adatkérésre adott válaszuk szerint 2019. évben és 2020. első felében a hozzájuk beérkező kérelmek egyikében sem adtak engedélyt az érintettek számára, hogy a rájuk vonatkozó minősített adatot megismerjék.) [Or. 8. o.]

A felhasználási jog hiánya azt jelenti, hogy a felperes még a titkosított adat megismerése esetén is el van zárva attól, hogy a menekültügyi eljárásban hozott határozat alapjául szolgáló indokkal kapcsolatban nyilatkozzon, védekezést, így a kizáró ok esetében való alkalmazhatatlanságát alátámasztó érvelést terjesszen elő.

A Mavtv. nem teszi lehetővé, hogy a megismerési engedélyről döntő szakhatóság a megismerési kérelemnek korlátozott körben, a szakhatósági állásfoglalás alapját képező okok lényegének közlésével tegyen eleget.

A titkosított/minősített adatot az ezen az indokon alapuló szakhatósági állásfoglalás és menekültügyi határozat jogszerűségét felülvizsgáló bíróság (így a kérdést előterjesztő bíróság) ugyan jogosult megismerni, ugyanakkor a bíróság az általa megismert adatot sehol nem használhatja fel, így az alapeljárásban sem, arról a bíróság semmilyen nyilatkozatot, megállapítást nem tehet, sem a perben, sem az ítéletben. A bíróság ítéletéből ezért szükségszerűen hiányoznak e vonatkozásban a mérlegelés alapjául szolgáló tények és körülmények.

A bíróságnak úgy kell felülvizsgálnia a határozatot, úgy kell állást foglalnia végső soron a titkosított/minősített adaton alapuló kizáró ok alkalmazhatóságáról, hogy az annak alapjául szolgáló indokokkal kapcsolatban a felperes vagy képviselője nem adhatta elő védekezését, annak az ő egyedi ügyében való alkalmazhatatlanságát esetlegesen cáfoló érveit, tényeket. A bíróság mindössze arról adhat indokolás nélküli döntést, hogy a hatóság által hivatkozott minősített információk megalapozhatják-e a szakhatósági következtetést.

A bíróság nem tudja biztosítani azt, hogy az alapeljárás felperesével mindenképpen közöljék azon okok lényegét, amely[ek]en a bíróság által felülvizsgált szakhatósági állásfoglalás és menekültügyi érdemi határozat alapul.

Az Eljárási Irányelv 23. cikk (1) bekezdés b) pontja nem került átültetésre a magyar jogba, ez az Eljárási Irányelv által ezen rendelkezésben megengedett explicit derogáción túl további derogációhoz vezet. Erre azonban sem az Irányelv, sem az EUMSZ 72. cikke, vagy más EU jogszabályi rendelkezés nem ad felhatalmazást.

Kérdéses tehát, hogy a hivatkozott magyar jogszabályok a fentiek értelmében biztosítják-e a felperes Eljárási Irányelvben és Charta 47. cikkében biztosított alapvető eljárási jogait és a hatékony jogorvoslatot.

Az Eljárási Irányelv hivatkozott rendelkezései azért is szükségeltetnek pontos értelmezést, mert a titkosított adatokhoz való hozzáférés eljárási jogokat és hatékony jogorvoslatot kikezdő korlátozása vagy megtagadása végső soron a menedékjog (Charta 18. cikk) és más, részben korlátozás tilalma [Or. 9. o.] alá eső alapjog (Charta 2., 4., 6., 19. cikkek) sérelmét eredményezheti egy, a nemzetközi védelem tárgyában hozott megalapozatlan döntés esetén.

A 3. és 4. kérdés esetében

A Bíróság a C-369/17. számú ügyben már kimondta, hogy a kizáró okokról a menekültügyi hatóságnak minden egyes rendelkezésre álló tényt érdemben vizsgáló és mérlegelő egyéniesített döntést kell hoznia, a mérlegelésre továbbá iránymutató a C-715/17. számú és C-380/18. számú ítélet.

A „nemzetbiztonság veszélyeztetése” fennállásáról a szakhatóságnak a magyar jogszabály erejénél fogva kötelező és indoklás nélküli állásfoglalást kell adnia, amelytől a menekültügyi hatóság nem térhet el, a döntésében e körben csak a szakhatóság állásfoglalására utalás és a jogszabály megjelölése szerepel. Ezért a magyar jogszabály következménye, hogy a nemzetközi védelem érdekében való döntésre a – szakhatósági állásfoglalás indokát ugyancsak nem ismerő – menekültügyi hatóság olyan határozatában kerül sor, amelyben végső soron a kizáró ok egyedi ügyben való fennállásának, alkalmazhatóságának alapos vizsgálata, az egyéni körülmények figyelembe vétele, szükségesség, arányosság mérlegelése nem történhet meg. Az Irányelvekből és a Bíróság vonatkozó ítéleteiből úgy tűnik, hogy a felelős hatóság a menedékkérelem érdeméről (tehát menekült[kénti] vagy oltalmazottkénti elismerés vagy ezen státuszok visszavonása) még (nemzetbiztonsági) szakértő igénybevétele esetén sem hozhat úgy döntést, hogy kizárólag és automatikusan – egy rész-szakkérdésben hatáskörrel felruházott – másik hatóság döntésére hagyatkozik anélkül, hogy maga elvégezné a Kvalifikációs Irányelv 4. cikk alapján megkövetelt értékelést.

A magyar jogszabály következtében tehát a nemzetközi védelemről való vizsgálatot és érdemi döntést végső soron nem az arra hatáskörrel rendelkező menekültügyi hatóság folytatja le, illetve hozza meg, hanem két olyan szakhatóság, amely erre a vizsgálatra és döntésre az Eljárási Irányelv szerinti feltételekkel és felhatalmazással nem rendelkezik, eljárását nem a vonatkozó irányelvek anyagi és eljárásjogi rendelkezései alapján folytatja le. Ez az uniós joggal ellentétesnek mutakozó hatáskör-elvonás az uniós jogban előírt eljárási garanciák sérelmét eredményezheti.

A kiegészítő védelem esetén ugyan a Kvalifikációs Irányelv 17. cikk (1) bekezdés b) pontja kógens rendelkezés, de ennek alkalmazása szintén a menekültügyi hatóság egyedi értékelését, alapos vizsgálat és mérlegelését követeli meg.

Egyrészt maga a rendelkezés tartalmazza, hogy ezen kizáró okban szereplő (biztonsági veszéllyel) összefüggő feltétel fennállásának feltételezését „nyomós [Or. 10. o.] oknak” kell alátámasztani. Másrészt a 19. cikk (4) bekezdése kifejezetten kimondja, hogy a tagállamnak egyedi alapon kell bizonyítania, hogy az érintett személy a 19. cikk (3) bekezdése (tehát a biztonsági veszélyre hivatkozás) értelmében nem (vagy már nem) jogosult kiegészítő védelemre.

Az 5. kérdés esetében

A menekültügyi hatóság a Met. 15. § ab) pontja szerinti kizáró ok alapján megállapította, hogy a felperes nem ismerhető el oltalmazottként. Ennek alapjául a felperessel szemben meghozott 2002. június 6-án kelt, 18 évvel ezelőtt jogerőssé vált olyan büntetőítéletre hivatkozott, amelynek tárgyát képező bűncselekmény álláspontja szerint „jellegében súlyosnak” minősül.

A hivatkozott ítéletben kiszabott szabadságvesztés büntetést a felperes 2004-ben, 16 évvel ezelőtt letöltötte, ezen bűncselekmény már a felperes menekültstátuszban részesítésekor is ismert volt, elismerésére ennek ellenére került sor, akkor sem a hatóság, sem a menekültkénti elismeréséről rendelkező bíróság nem alkalmazta a kizáró okot ezzel a bűncselekménnyel kapcsolatban.

Záró rész

[OMISSIS] [éléments de procédure de droit national]

Budapest, 2021. január 27.

[OMISSIS] [signatures]